

Schorsing

I. Ontstaan en loop van het geding

Bij schrijven van 17 april 2003 wordt door verweerster aan appelland medegedeeld het besluit van verweerster van die dag, dat verweerster besloten heeft appelland te schorsen voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst conform artikel F2.7 lid 2d CAO Primair Onderwijs.

Bij beroepschrift van 22 mei 2003 komt appelland in beroep tegen voormeld besluit.

Bij aanvullend beroepschrift met bijlagen van 7 juni 2003 worden de gronden van het beroep aangevoerd.

Bij schrijven van 5 augustus 2003 zendt verweerster haar verweerschrift in.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 25 september 2003 te Eindhoven.

Ter zitting zijn verschenen appelland bijgestaan door zijn gemachtigde en verweerster in de persoon van de heer, P & O adviseur, bijgestaan door haar gemachtigde.

Partijen hebben de zaak mondeling toegelicht, beiden aan de hand van pleitnotities, en vragen van de Commissie beantwoord.

De inhoud van voormelde schriftelijke stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

II. De feiten

Appelland is sinds 1 augustus 2001 bij verweerster in dienst als leraar aan de school voor, Hij is onder meer belast met het verzorgen van onderwijs aan slechtziende en blinde leerlingen. Gedurende het eerste jaar van zijn aanstelling zijn er geen bijzonderheden opgevallen waarna appelland per 1 augustus 2002 een aanstelling voor onbepaalde tijd bij verweerster heeft gekregen.

In het schooljaar 2002/2003 bleek appelland begeleiding nodig te hebben. In het begin van dit schooljaar waren er diverse signalen over het functioneren van appelland in de organisatie. Op 1 oktober 2002 zijn met hem afspraken gemaakt. Op 18 november 2002 heeft een voortgangsgesprek plaatsgevonden en zijn nadere afspraken gemaakt. Op 3 december 2002 heeft wederom een voortgangsgesprek plaatsgevonden. Op 14 januari 2003 en op 27 februari 2003 hebben functioneringsgesprekken plaatsgevonden. Van al deze gesprekken is een verslag opgemaakt. Deze verslagen zijn door verweerster overgelegd.

III. Het schorsingsbesluit

De inhoud van de brief van 17 april 2003 luidt als volgt.

'In het verlengde van het gesprek gisteren, 16 april 2003, bevestigen wij u hierbij dat wij gebruik maken van de mogelijkheid in de CAO Primair Onderwijs, conform artikel F2.7. lid 2.d. om over te gaan tot schorsing als ordemaatregel.

Dit betekent dat wij u met ingang van vandaag, 17-4-2003, schorsen onder verwijzing naar dit artikel voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

De redenen voor deze schorsing zijn dat er naar het oordeel van het bevoegd gezag sprake is van een dringende situatie binnen het segment te, waardoor de goede voortgang van het onderwijs op onze school in het gedrang komt.

Binnen het-team zijn dusdanige gespannen verhoudingen dat dit ten koste gaat van de samenwerking binnen het team en direct merkbare effecten heeft op de kwaliteit en continuïteit van het onderwijs:

1. er is geen sprake meer van een goede professionele communicatie tussen u en uw collega's. Na verschillende incidenten is gebleken dat er binnen het team geen voldoende draagvlak meer is om samen te werken, ondanks het begeleidingstraject dat wij als management samen met u hebben uitgevoerd en ook als zodanig hebben besproken met het team. Het gevolg hiervan is dat het onmogelijk is om nog op een professionele wijze het onderwijs te verzorgen, want daarvoor is samenwerking en een goede communicatie onontbeerlijk.

2. van overige teamleden hebben wij serieuze signalen ontvangen van dreigende uitval vanwege ziekte, die verband houdt met de hoog opgelopen spanningen en de emoties rondom incidenten tijdens het begeleidingstraject. Voorts hebben meerdere collega's op een serieuze en, in onze ogen, objectieve wijze hun zorg geuit over de onrust en spanningen binnen het en aangegeven dat er sprake is van oplopende spanningen richting een dreigend conflict. Ondanks overleg met management en het team over rustbevorderende maatregelen, die vooraf met u zijn doorgesproken, is de gespannen situatie in het team niet afgenomen. Het bestuur wil overigens nu geen oordeel geven waarom die spanningen eerder toe- dan afnemen.

3. ondanks gezamenlijke afspraken die wij als management, P&O en u hebben gemaakt om de inhoud van gesprekken in kader van het begeleidingstraject en het daaruit voortvloeiende

afvloeiingstraject (waarover wij met u in onderhandeling zijn), binnenskamers te houden, is dit helaas niet gelukt en zijn-leerlingen, teamleden en ouders ongewild betrokken geraakt bij de gespannen situatie binnen het Leerlingen zijn acties gaan voeren ten gunste van u, maar op hetzelfde moment, daarmee tegen andere teamleden met zeer vervelende gevolgen omdat de andere leraren door deze acties publiekelijk worden geschaad.

Voorts merken sommige teamleden dat de acties gevolgen hebben voor de sfeer in de klas omdat daar op verschillende wijzen uiting wordt gegeven aan de spanningen en emoties.

Bovendien is de spanning door deze acties verder opgelopen en is het roddel- en geruchtencircuit helaas toegenomen, ondanks gezamenlijke pogingen hiertoe van u en het management, om dit te beheersen.

In het verlengde hiervan zijn er weer vragen gesteld door ouders omtrent de situatie op het en ook zij hebben hun zorgen geuit.

Onder verwijzing naar de bovenstaande situatie en na zorgvuldige afweging is het besluit genomen om over te gaan tot de inzet van schorsing als een preventieve organisatorische ordemaatregel, om de gespannen situatie in het niet verder te laten escaleren. Deze maatregel is nodig om de onrust en de spanningen in het te verminderen.

Op deze plaats willen wij u dan ook uitdrukkelijk mededelen dat het gaat om een ordemaatregel en niet om een disciplinaire maatregel naar u toe.'

IV. Het standpunt van appellant

Appellant kan niet instemmen met de gronden voor de schorsing, aangezien hij van mening is dat de problemen die binnen de organisatie zijn ontstaan voornamelijk liggen binnen de organisatie van verweerster en de contacten met andere docenten en nauwelijks iets te maken hebben met zijn functioneren als docent.

Hij mist het contact met leerlingen en het docent zijn. Ook raakt hij zo gedeeltelijk zijn raakvlak met het doceren kwijt, terwijl dit toch zijn vak is.

Ook is gebleken dat er verscheidene uitspraken tegenover de leerlingen door andere docenten zijn gedaan die zijn persoon in negatieve zin raken, waarover vanuit de zijde van verweerster niet wordt gecommuniceerd en hij zich dus ook niet tegen kan verweren. Dit wordt door hem als hoogst bezwaarlijk ervaren. Het lijkt hem zo dat zijn persoon ten onrechte in een negatief daglicht wordt gesteld en dat hij dit allemaal maar over zich heen moet laten komen.

Bovendien was een zeer belangrijke reden om over te gaan tot schorsing, er voor te zorgen dat er rust in de organisatie zou ontstaan tussen leerlingen en leraren en de organisatie op zich. Ook werd er gevreesd voor uitval van andere docenten. Uit verscheidene bronnen is vernomen dat dit doel niet is bereikt en dat na het vertrek van appellant er juist nog meer onrust is ontstaan binnen de organisatie en dat er bij bepaalde docenten nog steeds een risico is van uitval. Daarmee is een belangrijk doel van de schorsing duidelijk niet bereikt. Hierdoor is appellant van mening dat zijn aanwezigheid blijkbaar niet de (enige) reden van spanningen binnen de organisatie is geweest en twijfelt daarom ook aan het nut en de noodzakelijkheid die ten grondslag heeft gelegen aan de schorsing.

V. Het standpunt van verweerster

In de eerste plaats meent verweerster dat appellant geen belang meer heeft bij zijn beroep nu de arbeidsovereenkomst tussen verweerster en appellant op verzoek van verweerster reeds met ingang van 1 juli 2003 is ontbonden.

De problemen in het functioneren betreffen een te vrije, niet professionele houding van appellant naar leerlingen toe, welke houding niet past binnen de beleidsvisie van verweerster. Daarnaast gaat het bij het disfunctioneren van appellant om het niet of onvoldoende nakomen van afspraken op zowel didactisch vlak als in relatie tot collega leraren en leerlingen. Er heeft in dit schooljaar een zeer intensieve begeleiding plaatsgehad. Appellant is veelvuldig aangesproken op zijn onvoldoende functioneren, appellant is er zich bewust van dat het niet goed gaat, maar positieve veranderingen zijn er niet.

Op 16 april 2003 heeft een gesprek met appellant plaatsgehad waarin met zijn raadvrouw en hemzelf de schorsing en de redenen daarvoor, werden besproken. Ook werd met appellant besproken dat verweerster de arbeidsovereenkomst door middel van een procedure bij de kantonrechter wilde beëindigen. Appellant liet merken zich bewust te zijn van de opgelopen spanningen binnen de school en gaf aan een schorsing te kunnen plaatsen. Hij had zelf alleen niet zo veel last van de spanningen. Sinds de schorsing van appellant en zijn afwezigheid dientengevolge is er een enorme opluchting bij de collega's merkbaar en is de werksfeer verbeterd. De spanning is afgenomen en er ontstond een zodanige rust dat de volledige aandacht van de collega's weer naar het onderwijs kon gaan.

Wel bleef er een bron van spanning bestaan, nu appelland contacten met leerlingen bleef onderhouden.

Appelland meent dat de problemen die binnen de organisatie zijn ontstaan voornamelijk zouden liggen binnen de organisatie van verweerster en de contacten met andere docenten en nauwelijks iets te maken zouden hebben met zijn functioneren als leraar/docent. Daartegenover stelt verweerster dat slechts één probleem de aanleiding vormt voor de maatregel van schorsing en dat is het onvoldoende functioneren van appelland en de belasting die hij gaandeweg is gaan vormen voor de rest van de organisatie. Onderdeel van dit onvoldoende functioneren betreft de zeer gebrekkige samenwerking van appelland met andere collega docenten.

VI. De beoordeling

Dat inmiddels door de kantonrechter de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen is uitgesproken heeft nog niet ten gevolge dat het belang van appelland bij zijn beroep is komen te vervallen. Wanneer de schorsing ten onrechte is opgelegd, dan heeft appelland er belang bij dat dit door de Commissie wordt uitgesproken. Ook een ideëel belang is in rechte op het punt van schorsing voldoende.

Ter zitting heeft de gemachtigde van appelland naar voren gebracht dat het verweer te laat is ingediend en dat om die reden aan het verweer voorbij moet worden gegaan. De gemachtigde van verweerster had uitstel verzocht en verkregen voor het indienen van een verweerschrift. Het is juist dat het verweerschrift 2 dagen te laat is ingediend, doch de Commissie vermag niet in te zien dat dit er toe moet leiden dat de Commissie geen kennis zou kunnen en mogen nemen van de inhoud van dit verweerschrift.

De schorsing is op 17 april 2003 opgelegd op basis van artikel F2.7, lid 2 sub d, CAO-PO voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen. Dit is een schorsing als ordemaatregel. Dit leidt er toe dat slechts ter beoordeling staat of de schorsing van appelland een maatregel is die verweerster als goed werkgeefster in de gegeven omstandigheden mocht opleggen. De Commissie is van oordeel dat verweerster er in is geslaagd de redelijkheid van de gronden tot schorsing aannemelijk te maken. De niet weersproken onrustige situatie op de school vereiste dat verweerster maatregelen nam. Dat deze maatregelen zich richten tegen appelland, dan is de noodzaak door verweerster voldoende uiteengezet. Ook de gemachtigde van appelland spreekt van spanningen tussen appelland en zijn collega's. De Commissie verwijst naar de inhoud van de processtukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht. Hieruit blijkt in voldoende mate de redelijkheid van de door verweerster genomen maatregel.

De formaliteiten zijn in acht genomen. De ontbindingprocedure bij de kantonrechter is aangevangen op 4 juni 2003, hetgeen ten opzichte van de schorsingsdatum niet onredelijk laat is.

VII. De beslissing

De Commissie voornoemd,

Rechtdoende:

Verklaart het beroep ongegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 25 september 2003 door mr A.F.M. Schrickx, voorzitter, C.B.M. Evers, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, mr. G.M.J. Prick en drs C.P.J. Hoorninck, leden, in tegenwoordigheid van mr H.P.G. van Eupen, secretaris.